

Služba poticana ljubavlju

“Da, pisao sam vam u velikoj tuži, u tjeskobi srca i s mnogim suzama, ne da vas ražalostim, već da upoznate preveliku ljubav koju imam prema vama.” (2. Korinćanima 2,4)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 1,3-14; 2. Korinćanima 2,17; 2. Korinćanima 4,2; 1. Korinćanima 16,5-7; 2. Korinćanima 7,5-13; 2. Korinćanima 2,5-17.

Apostolu Pavlu nije uvijek bilo lako. Osim zatvora i situacija opasnih po život s kojima se suočavao, pisao je također: “Od Židova sam primio pet puta po trideset i devet udaraca. Triput sam bio šiban, jedanput kamenovan, triput brodolom doživio, jednu noć i jedan dan proveo na dubokom moru. Bio sam na čestim putovanjima u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od sunarodnjaka, u pogiblima od pogana, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima od lažne braće, u trudu i mucu, u čestom nespavanju, u gladi i žeđi, u zimi i golotinji. Povrh svega — moje svakodnevno salijetanje: brigama za sve crkve.” (2. Korinćanima 11,24-28)

Ono što vidimo u poslanicama koje je Pavao slao Korinćanima, dio je njegove duboke “brige” za tu crkvu. Pa ipak, usred svega toga njegova ljubav prema njima nikad nije prestala, baš kao što ni Kristova ljubav prema nama nikad ne prestaje. Pavao je od Isusa i naučio voljeti crkve na način koji odražava Isusovu ljubav prema nama (2. Korinćanima 5,14; vidi 1. Korinćanima 11,1).

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 542—549.

ZAHVALNOST

Pročitajte 2. Korinćanima 1,3-7. Koji razlog Pavao navodi za svoju zahvalnost u tom ulomku?

Pavao se u svojoj zahvalnosti usredotočuje na utjehu koju Bog pruža onima koji stradaju. U ovom odlomku glagol "utješiti" (*parakaleô*) i imenica "utjeha" (*paraklêsis*) javljaju se zajedno deset puta. To je trećina ukupnog javljanja tih riječi u 2. Korinćanima (29 puta). Bog je prikazan kao "Otac milosrđa i Bog svakovrsne utjehe, koji nas tješi u svoj našoj nevolji" (2. Korinćanima 1,3,4).

Utjehu koju primamo od Boga ne treba čuvati za sebe (2. Korinćanima 1,4,5). Samo ožalošćeno srce koje je postalo primatelj Božje utjehe može uspješno pružiti utjehu i drugima koji su u nevolji.

Pavao je mogao tješiti druge jer je i on sam u svojim nevoljama primao utjehu od Boga. "Pa bilo da smo nevoljama pritisnuti, *to je* za vašu utjehu i spasenje. ... Bilo da smo tješeni, *to je* za vašu utjehu i spasenje." (2. Korinćanima 1,6,7 — Varaždinska Biblija) To je ljubav!

Za što Pavao zahvaljuje u 2. Korinćanima 1,8-11?

Pavao govori o stradanju koje je "preko svake mjere — iznad naše snage", i zbog kojeg su on i njegovi suradnici pomislili da im je došao kraj (2. Korinćanima 1,8). Na trenutak su pomislili da je uskrsnuće njihova jedina nada. Ali Bog ih je izbavio i prilike su se promijenile (2. Korinćanima 1,10). Od smrtnog straha (2. Korinćanima 1,8) uzdigli su se do umirujuće nade da će ih Bog ponovno izbaviti (2. Korinćanima 1,10). Božje pobjede u prošlosti pružaju nam sigurnost da će tako biti i u budućnosti. Bog se koristi nevoljama da bi nas naučio da se uzdamo u Njega. Teškoće nas vode k duhovnoj zrelosti, premda u onoj mjeri u kojoj im dopustimo da nas približe Bogu. Pavlova zahvalnost također predočava silu posredničke molitve i zahvalnost koju doživljavamo zbog Božjeg izbavljenja (2. Korinćanima 1,11).

Što je vama pomoglo da izdržite u patnji s kojom se svi mi, na ovaj ili onaj način, suočavamo?

JEDNOSTAVNOST I ISKRENOST

Jučer smo saznali da se Pavlova ljubav prema Korinćanima ogledala u tome što ih je tješio u njihovim teškoćama, kao što je i on u svojim primio utjehu od Boga (1. Korinćanima 1,1-11). Danas ćemo vidjeti da se ta njegova ljubav prema njima ogledala i u čestitosti i poštenju koje su on i njegovi suradnici pokazali prema članovima crkve u Korintu.

Pročitajte 2. Korinćanima 1,12-14 u svjetlu 2. Korinćanima 2,17 i 2. Korinćanima 4,2. Kako se u Pavlovoj iskrenosti otkriva njegova ljubav prema Korinćanima?

.....

.....

.....

U 2. Korinćanima 1,12-14 uvodi se zamisao koju će Pavao razvijati u ostatku Poslanice. Njegovo poštenje i apostolstvo dovedeni su u pitanje od strane nekih u Korintu. Smatrali su da Pavao ima kolebljiv i neodlučan karakter, što nije prikladno za apostolsku službu. U odgovoru na to, Pavao naglašava da su se on i njegovi suradnici ponašali krajnje pošteno prema njima.

Dvije riječi oslikavaju vladanje Pavla i njegovih suradnika — svetost i iskrenost (prema Suvremenom hrvatskom prijevodu — iskrenost i čistoća srca, 2. Korinćanima 1,12). Izraz “svetost” (“iskrenost”) potječe od grčke riječi *haplotôs*. Ona ovdje opisuje osobno poštenje (dosljednost, poštenje) u govoru ili ponašanju. Ukratko, ona otkriva čistoću pobuda (Efežanima 6,5; Kološanima 3,22). U isto vrijeme, izraz “iskrenost” (od grčkog *eilikrineia*) također upućuje na poštenje i čiste pobude.

Korinćani nisu trebali sumnjati u čistoću Pavlovih namjera. On jasno napominje da njegova čistoća srca i iskrenost potječu od Boga. U istom retku Pavao tvrdi da su nam te osobine za službu dane “Božjom milošću”.

Izgleda da su Pavlovi protivnici pogrešno protumačili njegove riječi u prethodnoj prepisci (2. Korinćanima 1,13.14). Pavao odlučno tvrdi da su njegove namjere bile jasne i razumljive. On je siguran da će se ispravnost njegovih riječi, namjera i postupaka jasno pokazati na “Dan našega Gospodina Isusa” (2. Korinćanima 1,14).

Kakvo je vaše osobno iskustvo u pogledu preispitivanja i osporavanja vaših pobuda i namjera, koliko god vi bili dobronamjerni i iskreni? Kako vam to pokazuje koliko biste trebali biti pažljivi kada dovodite u pitanje tuđe pobude?

PROMJENA PLANOVA IZ LJUBAVI

Vidjeli smo da su neki u Korintu sumnjali u Pavlove namjere i ljubav. Danas ćemo razmotriti jedan poseban razlog — promjenu njegovog plana puta (2. Korinćanima 1,15-2,4).

Pročitajte 1. Korinćanima 16,5-7. Koji je bio Pavlov prvobitni plan putovanja?

.....

Pavao je i prije bio u Korintu. Prema 1. Korinćanima 16,5,6, namjeravao je proći kroz Makedoniju na povratku u Korint, i možda ostati u Korintu preko zime. A onda bi iz Korinta otišao u Judeju s priložima prikupljenim u Makedoniji za siromašne u Jeruzalemu. Međutim, promijenio je svoje planove zbog lošeg izvještaja koji mu je Timotej donio iz Korinta (1. Korinćanima 4,17; 16,10; 2. Korinćanima 1,1).

Zbog toga je namjeravao otići iz Efeza pravo u Korint i tamo se pozabaviti spornim pitanjima o kojima ga je Timotej izvijestio. Novi plan putovanja bio je: Efez—Korint—Makedonija—Korint—Judeja (2. Korinćanima 1,15.16). Dakle, iz Efeza je otišao u Korint, ali se ubrzo ponovno vratio u Efez. Njegovi planovi su se promijenili. Nije se vratio u Korint kao što je planirao, bar ne odmah, jer njegov posljednji posjet nije dobro prošao. Umjesto toga vratio se u Efez i pisao im. Radije im je poslao pismo nego da novim posjetom još više pogorša stanje (2. Korinćanima 2,1.3).

Pavlove namjere prigodom posljednjeg posjeta bile su pogrešno protumačene. Neki u Korintu tvrdili su da je on nepouzdan i da ih ne voli dovoljno (2. Korinćanima 1,17). U odgovoru na te optužbe, on im skreće pozornost na Kristovo Evanđelje. Bio je odlučan u namjeri da posjeti Korinćane čim se ukaže prilika, baš kao što je Bog bio vjeran u ispunjenju onoga što im je obećao preko Krista (2. Korinćanima 1,18-22). "Uistinu, sva obećanja Božja imaju u njemu svoj 'da'; zato i mi po njemu velimo svoj 'Amen' na slavu Boga." (2. Korinćanima 1,20)

Dakle, njegov odgovor nije bio zbunjujuća mješavina "da" i "ne", ovisno o okolnostima, kao što su oni rekli, već je bio uvijek "da", baš kao što su Božja obećanja u Kristu uvijek "da" (2. Korinćanima 1,19).

Prema tome, razlog što je Pavao napisao poslanicu Korinćanima umjesto da ih posjeti, bio je njegova iskrena ljubav prema njima, a ne obrnuto (2. Korinćanima 2,4). Još jedan posjet odmah nakon tog bolnog posjeta zadao bi im još više boli, umjesto radosti kojom ih je on namjeravao obradovati svojom prisutnošću (2. Korinćanima 1,24; 2,3). Kako su lako njegove dobre namjere bile pogrešno protumačene.

OPROŠTAJ I POTVRDA LJUBAVI

Umjesto da posjeti Korinćane po drugi put, Pavao im je po povratku u Efez poslao ono što je postalo poznato kao "stroga poslanica" (vidi: 2. Korinćanima 2,3,4; 7,8,12).

Pročitajte 2. Korinćanima 7,5-13. Kakav je bio rezultat toga što im je Pavao napisao i kakva je bila njegova reakcija?

.....

.....

Pavao se poslije u Makedoniji susreo s Titom, od kojega je primio odlične vijesti o tome da su snažne riječi dovele do pozitivnih rezultata, što je donijelo mnogo radosti apostolovom srcu. Ako su se prije neki u Korintu okrenuli protiv Pavla, sada je crkva stala na njegovu stranu. Vrlo je važno da podržimo naše vođe. Kao članovi crkve, njihov rad možemo učiniti mnogo lakšim nego što jest.

Pročitajte 2. Korinćanima 2,5-11. Koja je glavna misao u tom odlomku?

.....

Ovaj odlomak bavi se jednim slučajem primjene crkvene stege. Učelnjaci raspravljaju o tome je li prijestupnik u tom tekstu bio rodoskvritelj iz 1. Korinćanima 5,1-5, ili netko drugi tko je utjecao na ljude u crkvi da Pavla optuže da je bio nedosljedan i neuviđavan prema njima kad je donosio svoje odluke u vezi s putovanjima. Kontekst po svojprilici govori u prilog drugoj mogućnosti. U svakom slučaju, ovaj odlomak pokazuje na koji način crkva treba postupati prema nekome tko živi u grijehu.

Taj odlomak uči da je svrha crkvene stege zapravo obnova putem oprosta i potvrde ljubavi prema grešniku (2. Korinćanima 2,6-8,10). Tu se također nagovještava da crkvena stega može biti bolna, ali da je nužna. Koliko god bile dobronamjerne, ili usmjerene na milosrđe, neke crkve se možda nikad neće suočiti niti pozabaviti očitim ili čak javnim grijehom. S druge strane, neke druge mogu biti vrlo krute, nespremlne na opraštanje i grube. Grijehom se treba pozabaviti, ali s ljubavlju. A upravo zato što je i sam volio crkvu (2. Korinćanima 2,4), Pavao je mogao poticati vjernike da potvrde svoju ljubav prema prijestupniku (2. Korinćanima 2,8)!

Crkva u Korintu mogla je voljeti prijestupnika (2. Korinćanima 2,8) jer je zahvaljujući Pavlovoj ljubavi, i sama bila predmet Božje ljubavi. Čemu nas to uči o ljubavi?

POBJEDA U KRISTU

Pročitajte 2. Korinćanima 2,12-13. Kamo je Pavao otišao pošto im je napisao “strogo poslanicu”? Što je tamo radio?

Pavlovo srce bilo je uznemireno dok je čekao Tita (2. Korinćanima 7,5.6). Ali usprkos toj uznemirenosti, nije mogao prestati govoriti o Isusu (2. Korinćanima 2,12). Toliko je ljubio Isusa. U tom trenutku još uvijek nije znao do kakvih će rezultata njegovo pismo dovesti. Nestrpljivo je čekao Tita da čuje kakva je bila reakcija Korinćana.

Pavlov rad u Troadi bio je uspješan, ali tamo “nije mogao dugo ostat. ... Na srcu mu je teško počivala ‘briga za sve crkve’, a posebno za crkvu u Korintu. Nadao se da će u Troadi sresti Tita i tako od njega saznati kako su primljene riječi savjeta i ukora koje je poslao braći u Korintu, ali se u tome razočarao. O ovom je doživljaju pisao: ‘Ne imadoh duševnog mira budući da tu ne nadoh svoga brata Tita.’ Zato je napustio Troadu i prešao u Makedoniju gdje je u Filipima sreo Timoteja.” (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 203; u izvorniku 323)

Pročitajte 2. Korinćanima 2,14-17. Kakva je bila Pavlova reakcija kada se susreo s Titom u Makedoniji i čuo za pozitivan odgovor Korinćana?

U naletu radosti Pavao potvrđuje da nas Bog “po Kristu uvijek vodi u pobjedu” (2. Korinćanima 2,14 — Suvremeni hrvatski prijevod). Kakva divna izjava! Srce ispunjeno Kristovom prisutnošću “širi na svakomu mjestu miris svoje spoznaje” (2. Korinćanima 2,14).

Pavao se raduje u Kristu zato što je ta bolna poslanica donijela plod koji je on namjeravao ubrati (2. Korinćanima 7,5-9). To je velika pobjeda. U isto vrijeme, u 2. Korinćanima 2,17 Pavao potvrđuje svoju iskrenost kao Kristovog apostola (2. Korinćanima 2,17; 1,12). Prema ovom tekstu, Kristovog vjernog slugu od lažnog propovjednika razlikuje što taj drugi trguje Evanđeljem zbog vlastitog interesa, dok prvi propovijeda Božju riječ iz svesrdne ljubavi prema Kristu.

Što vas pokreće u svemu što radite, pogotovo kada to radite u Isusovo ime?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Prihvaćena vijest", *Djela apostolska*, str. 203—210 (u izvorniku 323—334).

"Oni koji su podnosili najveće žalosti često pružaju i najveću utjehu bližnjima, šireći sunčevo svjetlo kuda god prolaze. Takvi su svakako bili oplemenjeni i omekšani svojim nevoljama; oni nisu izgubili povjerenje u Boga kada su ih okružile nevolje, već su se još čvršće oslonili na Njegovu zaštitničku ljubav. Takvi pojedinci živi su dokaz nježne brige našega Boga. ...

Život posvećenog kršćanina uvijek širi svjetlost, utjehu i mir. Njegova su obilježja čistoća, taktičnost, jednostavnost i korisnost. Njega nadzire nesebična ljubav koja posvećuje utjecaj. Krist je u njemu i trag svjetlosti ostaje svuda kuda ide njezin vlasnik." (Ellen G. White, *Božja zadivljujuća milost*, str. 122)

"Apostol Pavao smatrao je nužnim da ukori zlo u crkvi, ali nije gubio samokontrolu pri ukazivanju na pogreške. On brižno objašnjava razlog svojeg postupanja. Koliko je samo pažljivo radio da bi ostavio dojam da je prijatelj grešnika! Stavio im je do znanja da i njega samog boli to što njima zadaje bol. U njihovim umovima ostavio je dojam da on svoje probitke poistovjećuje s njihovim." (Ellen G. White Comments, u *The SDA Bible Commentary*, sv. 6, str. 1094)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. U 2. Korinćanima 2,1-14, Pavao govori o svojem poštenju u službi. Zašto je ta osobina za propovjednika tako presudna?

2. Što nam činjenica da je Pavao promijenio svoj plan putovanja govori o potrebi za prilagodljivošću u kršćanskoj službi? Zašto je važno biti otvoren za promjene kada je potrebno?

3. Pavao se u svojoj službi suočavao s mučnom boli, brigom i uznemirenošću. To jasno pokazuje da su crkveni vođe ljudska bića koja su podjednako izložena pritiscima i patnji kao i svi drugi ljudi. Što članovi crkve mogu poduzeti da bi olakšali njihov rad?

4. Pavao se osvrnuo na svoju uznemirenost (2. Korinćanima 2,13) neposredno prije nego što je spomenuo svoju pobjedu u Kristu (2. Korinćanima 2,14). Kako je mogao u isto vrijeme govoriti o svojoj slabosti i snazi? Kako mi to možemo?